

Rättsfallssamlingen

BESLUT AV EUROPEISKA UNIONENS PERSONALDOMSTOL
(andra avdelningen)
den 15 oktober 2015

Mål F-113/13

DI
mot
Europeiska stödkontoret för asylfrågor (Easo)

”Personalmål — Personal vid Europeiska stödkontoret för asylfrågor — Kontraktsanställd — Provanställningstid — Uppsägning på grund av uppenbar oförmåga — Talan om ogiltigförklaring — Överensstämmelse mellan talan och klagomålet — Föreligger inte — Uppenbart att talan ska avvisas — Skadeståndstalan”

Saken: Talan väckt med stöd av artikel 270 FEUF av DI med yrkande dels om ogiltigförklaring av det beslut verkställande direktören för Europeiska stödkontoret för asylfrågor (Easo) fattade den 28 februari 2013, att säga upp DI vid provanställningstidens slut, dels om ersättning för den ideella och ekonomiska skada som han själv och hans familj påstår sig ha lidit.

Avgörande: Talan avvisas, eftersom det är uppenbart att den inte kan prövas i sak. DI ska bära sina rättegångskostnader och ersätta rättegångskostnaderna för Europeiska stödkontoret för asylfrågor.

Sammanfattning

Talan väckt av tjänstemän — Tillfälligt anställda — Föregående administrativt klagomål — Överensstämmelse mellan klagomålet och talan — Objektiv identitet — Grunder och argument som inte förekommer i klagomålet, men som har nära samband med detta — Upptagande till sakprövning (Tjänsteföreskrifterna, artikel 91.2; anställningsvillkoren för övriga anställda, artikel 73)

När det gäller regeln om överensstämmelse mellan klagomålet och talan framgår det av artikel 91.2 första strecksatsen i tjänsteföreskrifterna, som är tillämplig på kontraktsanställda enligt artikel 73 i anställningsvillkoren för övriga anställda, att ett överklagande till personaldomstolen endast är tillåtet då ett klagomål har anförts till tillsättningsmyndigheten eller den myndighet som är behörig att sluta anställningsavtal. Denna regel kräver, för att talan inte skall avvisas, att en grund som åberopas vid unionsdomstolen redan har åberopats under det administrativa förfarandet, för att möjliggöra för tillsättningsmyndigheten eller den myndighet som är behörig att sluta anställningsavtal att få tillräckligt detaljerad kännedom om den kritik som den berörda personen har riktat mot det ifrågasatta beslutet.

Denna princip motiveras av själva syftet med det administrativa förfarandet, eftersom målsättningen med detta är att nå en förlikning av de tvister som uppkommer mellan tjänstemännen och administrationen. I fråga om talan som väcks av en tjänsteman kan de yrkanden som framställs vid unionsdomstolen endast innehålla anmärkningar som rör samma grunder som dem som åberopats i klagomålet. Det ska emellertid preciseras att dessa anmärkningar kan utvecklas inför unionsdomstolen genom att grunder och argument anföras som inte nödvändigtvis förekom i klagomålet, men som har ett nära samband med detta. Eftersom det administrativa förfarandet är informellt, och de berörda vanligtvis i detta skede agerar utan hjälp av advokat, ska administrationen inte tolka klagomålen restriktivt, utan i stället utreda dem förutsättningslöst.

Syftet med artikel 91 i tjänsteföreskrifterna är inte att på ett strikt och definitivt sätt reglera det eventuella domstolsförfarandet, mer än att varken grunden eller föremålet för klagomålet får ändras i domstolsförfarandet. För att det administrativa förfarandet enligt artikel 91.2 i tjänsteföreskrifterna ska uppnå sitt syfte krävs det likväl att tillsättningsmyndigheten eller den myndighet som är behörig att sluta anställningsavtal på ett tillräckligt tydligt sätt har möjlighet att få kännedom om de anmärkningar som de berörda personerna har framställt mot det ifrågasatta beslutet.

(se punkterna 20 och 26–29)

Hänvisning till

Tribunalen: dom 25 oktober 2013, kommissionen/Moschonaki, T-476/11 P, EU:T:2013:557, punkterna 70–73, 76 och 77, och där angiven rättspraxis